

Tilfælde, hvor Personens Hovedindtægt eller hans udelukkende Indtægt hidrører fra Næringskommunen. Det er klart, at hvis Personen ved Siden af den Indtægt, han har i Næringskommunen, tillige har en vis Indtægt i Opholdskommunen, faa vil denne Grænse, der er sat for Fordelingen af Skattebidraget, i Reglen ikke komme frem; det vil i Reglen slet ikke faa nogen Betydning. Men hvor Indtægten er begrænset til at falde i Næringskommunen, der vil Grænsen faa Betydning og ikke ringe Betydning til Fordel for Næringskommunen og selvfølgelig til Skade for Opholdskommunen. Herved har jeg ikke ringe Betænkning. Det står for mig, stadig ud fra det Princip som efter min Mening alene kan ligge til Grund for den kommunale Bæftatning, saaledes, at Opholdskommunen er den af Kommunerne, der har det største Krav med Hensyn til Skatten. Skal man vælge mellem at begunstige Opholdskommunen eller begunstige Næringskommunen, bør man derfor begunstige Opholdskommunen som den, hvori Personen lever, i hvilken derfor hele hans Eksistens er sætmet, og som derfor maa bære de Byrder, der følge af Personens Familieforhold, Fattigvæsenet, Alderdomsunderstøttelse o. s. v. Jeg tror derfor, at denne Regel gaar Opholdskommunens velbeføjede Ret for nær, men imidlertid er det dog ikke vigtigere, end at jeg kunde tænke mig, at hvis man stod derved, at Lovforslagets Gennemførelse var afhængig deraf, om man vilde gaa til at give Næringskommunen denne merbegunstigede Stilling, kunde jeg maaste høje mig derfor. Og jeg kunde gøre det saa meget mere, som jeg erkender, at de forskellige Stattesystemer, vi have, bringe den Regel, som er foreslaaet i Næringsforslaget, og som jeg holder paa er den i og for sig rette, i sine Resultater til at være mindre gunstig over for Købstæderne, naar disse staa i Forhold til Kjøbenhavns Kommune. Her er Forholdet det, at Kjøbenhavns Kommune har sin Indkomstskat fastsat til 3 pCt., medens Købstæderne arbejde med en Formue- og Beslighedsstat, der, naar den skal ansættes procentvis, ganske sikkert i Gennemsnit udgør omtrent 5 pCt., og derfor ville Købstadkommunerne ofte komme til at lide Afdrag i det, som de ellers skulle have, de 2 pCt. af Næringskommunen, naar Kjøbenhavn er Opholdskommune, idet den jo har den lavere Skatteprocent. Der er et Forhold, vi ikke kunne forandre uden at komme til en fuldstændig Omordning af den kommunale Bæftatning, et Forhold, jeg erkender i Resultatet er til Skade for Købstæderne, og derfor siger jeg, at hvis det ende-

lig stod paa til sidst, at vi kunde faa Lovforslaget igennem med denne Ændring, tror jeg, det kunde forsvares at gaa med til det. — Hermed skal jeg tillade mig at slutte for dette Afsnits Beskømmende.

**Det. Hansen:** Jeg beklager, at det ærede Udvalg ikke lader til at have skænket et Spørgsmaal Opmærksomhed, som jeg tillod mig at fremdrage ved Lite Behandling, og hvor det forekommer mig at være temmelig nødvendigt, at der gives mere udførlige og mere præcise Regler, end der er givet i Lovudkastet. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Nettoindtægten, der jo spiller en betydelig Rolle, baade efter §§ 12 og 19, nærmere skal fastlægges. Lovudkastets Mening er jo, at det skal overlades til Indenrigsministeriet at give Vejledning i saa Henseende, men der gør sig virkelig ved dette Forhold rene Principspørgsmaal gældende, som jeg ikke synes, Rigsdagen burde overlade til administrativ Afgørelse. — Efter den Stilling, som Sagen har for Øjeblikket, har jeg ikke fundet Anledning til at stille Ændringsforslag, og jeg skal heller ikke dvæle længere derved. Jeg tror, at naar man vil overveje det Spørgsmaal, vil man vistnok komme til at erkende, at det er et saa vigtigt Spørgsmaal navnlig for større Selskaber, for industrielle Selskaber, at der i selve Loven bør laas fast de Hovedpunkter og Hovedregler, hvorefter Nettoindtægten kan blive fastsat.

Hvad jeg nærmest tog Ordet for, var for at udtale min Ænerkendelse af det tilsyneladende skarpsindige Forsvar, som den ærede Ordfører gav for, at Forbrugsforeningerne skulde kunne bestattes, og af det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 19. Den ærede Ordførers Mening var den, at Forbrugsforeningerne eller rettere Forbrugsforeningernes Medlemmer maatte kunne siges at drive Næring, at naar de drive Næring, saa bør de ogsaa bestattes, og at de drive Næring, fordi de ikke faa Andel i Forbrugsforeningernes Udbytte netop i det Forhold, hvori de købe Varer, idet deres Andel beror paa tilfældige Omstændigheder. Fortjenesten kan ligge paa andre Varer end netop paa dem, som dette enkelte Medlem faar, og derved faar han Andel i en Fortjeneste, som egentlig skulde tilkomme andre. — Hvad vil det nu sige? Det vil jo ikke sige andet, end at man i visse Forbrugsforeninger, hvor det Princip gælder, at Fordelingen af Overskuddet skal være proportional med Hensyn til det enkelte Medlems Forbrug, har bestemt en Regel for Fordelingen, som muligvis kan blive ikke ganske svarende til,